

РЕШЕНИЕ

№ 2219

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **8023** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.268, ал.1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на М. Р. М. ЕГН хх от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-224 от 22.07.2021г. на Директора на ТП на НАП –С., с което е оставена без разглеждане жалбата на М. вх.№94-М-532 от 15.07.2021г. като пророчена срещу Разпореждания за разпределение №С200022-125-0042162 от 14.02.2020г. и №С-210022-125-0000890 от 11.01.2021г., както и е оставена без уважение жалбата вх.№94-М-532 от 15.07.2021г. срещу разпореждане №С210022-125-0039953 от 19.02.2021г..

С жалбата се оспорват решението и разпореждания като се твърди, че неправилно са извършени разпределения на внесените суми първо за погасяване на лихвите, тъй като при образувано изпълнително дело се прилага чл.169, ал.8 от ДОПК - да се погасяват разноските, след това главницата и накрая лихвите. Също така се твърди, че в протокол №ПО-22220219074645-073-001 от 15.10.2019г. няма установени лихви, а същите са начислени от публичния изпълнител без да има влязал в сила ДРА, поради което и размера на лихвите от 981,83лв. в съобщението за доброволно изпълнение – е неточен. Твърди се, че е внесена сумата от 1089лв. за 2013г. за ДОО и тези суми за ДОО не е следвало да се отклонят за погасяване на други задължения. Твърди се, че тази сума е повторно внесена, поради което е начислена лихва за периода от 30.04.2014г. до 30.10.2019г. в размер на 981,83лв. без основание. Визира се, че са били внесени всички главници, но публичният изпълнител първо е използвал сумите за погасяване на задълженията за лихви. Твърди се, че при разпределението първо са

погасени най-новите задължения от 2019г. и 2018г., а не по старите, което е обременило страната с лихви върху тях. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа лично от М. и от адв.И.. Подчертава се, че за лихвите няма влязъл в сила акт за установяването ими публичният изпълнител не може да бъде такъв орган. Поддържа се тезата, че само разпореждането от 13.02.2020г. е връчено, а останалите две –не са. Допълва се, че няма изпълнителен титул и такъв не могат да бъдат представените от ответника 2 справки. Претендират се разноски по списък-

Ответната страна – чрез юр.К.- оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е от 02.08.2021г. /п.к. от 31.07.2021г./ по отношение на решение №ПИ-224 от 22.07.2021г., връчено на 24.07.2021г. връчване, поради което се прави извода, че жалбата е в срока по чл.267, ал.2 от ДОПК.

По съществото на жалбата съдът намира същата за неоснователна и за да се достигне до гореизложената констатацията се съобрази следното:

По процедурата -в оспореното разпореждане изх.№С210022-125-0039953 от 19.02.2021г. публичният изпълните по изпълнително дело №190767821/2019г. е разпределил внесената сума от 200лв., както следва: 151,40лв. за погасяване на задължения а ДДО за периода от 01.01.2013г. до 31.12.2013г., както и сумата от 48,60лв. е отишла за погасяване на задължения за главница по данъчна декларация по ЗДФЛ за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2019г..

Ответникът- директорът на дирекция ТД на НАП е приел касателно това разпореждане, че жалбата е в срок, но я е оставил без уважение. Доводите за неправилно разпределена сума са приети за неоснователни. За да достигне до гореизложеното ответникът – се е позовал на чл.169, ал.1 от ДОПК, че публичните вземания се погасяват в последователността – главница, лихви, разноски. Съответно при наличие на няколко вземания- съобразно волята на длъжника, ако той не заяви- съразмерно. Има и позоваване на чл.169, ал.3б от ДОПК, че до образуване на изпълнителното дело -се погасява задължението срокът за внасянето на което изтича най-рано към датата на плащане, съответно при няколко задължения с една и съща дата изтичаща –важи правилото, че съразмерно се погасяват. Допълнено е, че давността, съгласно чл.120 от ЗДДС - не се прилага служебно и следва длъжникът да се позове на същата, доколкото това е процесуално право на длъжника, което той може и да не упражни. П. от изтеклата давност е тази, че самото право не се погасява дължимо е, но се погасява правомощието да се събере по принудителен ред.

Относно жалбата срещу разпорежданията №С200022-125-0042162 от 14.02.2020г. и №С200022-125-0000890 от 11.01.2021г. е посочено, че жалбата следва на основание чл.266, ал.1 от ДОПК да се подаде в 7-дневен срок. Първото разпореждане е връчено на 12.10.2020г., а второто на 11.01.2021г., поради което е прието, че жалбата от 15.07.2021г. по отношение на тях е просрочена и съответно е оставена без разглеждане.

В съдебното производство преписката е окомплектована вкл. по указанията на съда с данни за връчване на процесните разпореждания.

Жалбоподателката представя 2 бр.вносни бележки от 2016г. за внесени суми за ДДО и ЗО, както и писмени доказателства по молба от 08.02.2022г. на л.48 и следващите.

С оглед изложеното, СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Жалбата е неоснователна.

I. Първо в частта на решение №ПИ-224 от 22.07.2021г., с която е оставена жалбата вх.№94-М-532 от 15.07.2021г. на М. срещу разпорежданията №С200022-125-0042162 от 14.02.2020г. и №С200022-125-0000890 от 11.01.2021г. без разглеждане:

Видно от писмено доказателство на л.75-М. е потвърдила с имейл от 11.01.2021г., че е получила разпореждането №№С200022-125-0042162 от 14.02.2020г. и разпореждане №С200022-125-0000890 от 11.01.2021г.. Не е спорно и че жалбата е следвало на основание чл.266, ал.1 от ДОПК да се подаде в 7-дневен срок като тя е депозирана на 15.07.2021г., поради което е просрочена и правилно е оставена без разглеждане. Изложеното е така, защото на л.74 е приложено доказателство, че на 12.10.2020г. М. е потвърдила за връчването на няколко разпореждания с подписа си и подписа на връчителя Д. Н.- и по-точно на Разпореждането от №С200022-125-0042162 от 14.02.2020г.-позиция 5. С оглед изложеното –правилна е констатацията на ответника в решението му, че това разпореждане е връчено на 12.10.2020г., а разпореждане №С200022-125-0000890 от 11.01.2021г.-на 11.01.2021г./потвърждаването с имейла/, поради което жалбата от 15.07.2021г. е просрочена. На жалбоподателката е указана доказателствената тежест и същата не е оборила посочените констатации.

II. В останалата част по същество:

Относно жалбата в частта ѝ срещу разпореждане изх.№С210022-125-0039953 от 19.02.2021г., с което публичният изпълнител по изпълнително дело №190767821/2019г. е разпределил внесената сума от 200лв., както следва: 151,40лв. за погасяване на задължения а ДДО за периода от 01.01.2013г. до 31.12.2013г., както и сумата от 48,60лв. е отишла за погасяване на задължения за главница по данъчна декларация по ЗДДФЛ за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2019г.- СЪДЪТ намира жалбата също за неоснователна.

На първо място безспорно е в теорията и практиката, че давността не се прилага служебно от публичния изпълнител. На страната е указана доказателствената тежест вкл. и същата не е ангажирала доказателства за твърдението си в жалбата, че за ДОО за 2013г. е платена главницата. От представените документи с молбата на л.48 от 08.02.2022г. доказателства за плащане на задължението по ДОО за 2013г. има. Видно от платежното на л.58 на 30.04.2014г. е платено задължение по ДОО за 2013г.в размер на 1164лв.. Твърди се, че тази сума е отишла за погасяване на друго задължение. Видно е, че от внесените 200лв., с оспореното разпределение 151,40лв. са отишли за лихва. Също видно от съобщението за доброволно изпълнение от 15.10.2019г. на л.12 – в пункт №7 е именно задължението по декларация обр.6, установено с протокол №323581907366679 от 01.10.2019г. в размер на 1089лв. главница и 981,83лв. лихва. Следователно към момента на поканата 15.10.2019г. главницата за задължение за 2013г. за ДОО е 1089лв.. Ако лицето, както представя вносни бележки, твърди, че тази сума е недължима- е следвало да предприеме действия оспорване към посочения момент или да установи по съответния ред недължимостта. Недопустимо е след като тези процесуални способности са загубени и тази процесуална възможност е преклидирана и е недопустимо едва на този етап да се правят подобни възражения. Същото се отнася и за самия размер на лихвата -към съобщението от 15.10.2019г. за задължение за ДОО по декларация обр.6 по протокол №22021908687736 от 01.10.2019г. за

периода от 01.01.2013 до 01.01.2013г. -върху визираната главница от 1089,75лв. -лихвата е определена на 981,83лв..Дали това е правилно или не - не е въпрос, който подлежи на разглеждане в настоящето производство. Само следва да се маркира, че е несъстоятелно твърдението, че за лихвата следва да има отделен акт, който я установява и същата не може да се изчисли в производството от публичния изпълнител. Изложеното е така, защото се касае за акцесорно задължение и за законна лихва. Следователно- това задължение е определимо и определяемо. В нито едно производство –не се издава нарочен акт за лихвата, тъй като съобразно деня на определянето ѝ – същата има различни параметри, но това задължение се формира от определената, константна като задължение главница, поради което няма отделен акт. С поканата/съобщението за доброволно изпълнение въз основа на размера на главницата -е определена лихвата. Ако оспорвата е имала възражения към посочения момент /преди близо 3 години/ е следвало да предприеме съответните процесуални действия в своя защита.

Останалите писмени доказателства - представените 2 бр.вносни бележки за преведени на 05.05.2017г. първо 878лв. –ЗО изравняване за 01.01.2016г. до 01.01.2016г. -са неотнормирани, защото касат друг период по отношение разпореждането от 19.02.2021г.. В заключение -се споделя становището на ответника, че съгласно чл.169, ал.1 от ДОПК - публичните вземания се погасяват в последователността – главница, лихви, разноси, което не се различава като позиция от това на оспорващата. Съответно при наличие на няколко вземания- съобразно волята на длъжника, ако той не заяви-съразмерно. Също така видно от чл.169, ал.3б от ДОПК - до образуване на изпълнителното дело -се погасява задължението срокът за внасянето на което изтича най-рано към датата на плащане, съответно при няколко задължения с една и съща дата изтичаща –важи правилото, че съразмерно се погасяват.

Касателно давността -също е ясно, че тя не се прилага служебно и следва длъжникът да се позове на същата, доколкото това е процесуално право на длъжника, което той може и да не упражни. П. от изтеклата давност е тази, че самото право не се погасява дължимо е, но се погасява правомощието да се събере по принудителен ред. По делото е налично възражение за давност по молба от 28.06.2021г. т.е. след процесното разпореждане. В същата се иска отписване на задълженията за 2013г., следователно това е извънсъдебно признание за наличието на същите –тези за които е разпределена част от сумата за погасяване на лихвата им с оспореното разпределение. По тази молба е постановено разпореждане на л.30 от 06.07.2021г., видно от което частично е прекратено производството по ИД за задълженията за 2013г. по декл.обр.б, установени в с протокол № 220021908687736 от 01.10.2019г. т.е. процесното първо задължение, предмет на разпределението от 19.02.2021г., но същото е преди молбата за давността 28.06.2021г. и преди разпореждането за частично прекратяване от 06.07.2021г..

ПО ОТНОШЕНИЕ на втората част от оспореното разпореждане за разпределение: разпределена е сума от 48,60лв. за погасяване на главницата по задължение за периода от 01.01.2019г. до 31.12.2019г. по данъчна декларация по ЗДДФЛ, установено с протокол № 2202И261300 от 31.08.2020г..Видно от справка на л.36 от НАП за актуалните задължения на страната – се касае за главница от 286,21лв. и лихва от 127,37лв. към 19.07.2021г.. Пред настоящата инстанция –оспорващата не представя доказателства, че е изплатила посоченото задължение и че сумата неправилно е разпределена за погасяването на главницата.

Следователно и в тази част разпореждането изх.№С210022-125-0039953 от 19.02.2021г. е законосъобразно, постановено от надлежен орган, в производство без допуснати процесуални нарушения.

С оглед изложеното жалбата в цялост е неоснователна и следва за се отхвърли. С оглед изхода от спора трябва да се уважи претенцията на ответника за присъждане на юрк.възнаграждение в минимален размер от 80лв. по реда на Наредбата за плащане на правната помощ към ЗПП /чл.26/.

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.268, АЛ.2 ОТ ДОПК

РЕШИ:

I. ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Р. М. ЕГН хх от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-224 от 22.07.2021г. на Директора на ТП на НАП –С., с което е оставена без разглеждане жалбата на М. вх.№94-М-532 от 15.07.2021г. като пророчена срещу Разпореждания за разпределение №С200022-125-0042162 от 14.02.2020г. и №С-210022-125-0000890 от 11.01.2021г.,

II. ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА жалбата на М. срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-224 от 22.07.2021г. на Директора на ТП на НАП –С., с което е оставена без уважение жалбата вх.№94-М-532 от 15.07.2021г. срещу разпореждане №С210022-125-0039953 от 19.02.2021г..

ОСЪЖДА жалбоподателката да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева /осемдесет/.

На основание чл.268, ал.2 от ДОПК решението е окончателно в част II, като в част I-ва може да се оспори с частна жалба пред ВАС чрез АССГ в 7-дневен срок от съобщаването му..

Съдия: